

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/86/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112234280
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5112234280.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 6C/287/2012-62 zo dňa 10.12.2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby bol odporca zaviazaný zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 2.119,90 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 423,98 eur, odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Pokiaľ sa týka navrhovateľom namietaného nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote podľa citovaného ust. § 44 ods. 2 EP, t. j. v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011, súd poukazuje na to, že ak ide o v zákone stanovenú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie od doručenia žiadosti súdneho exekútora na jeho vydanie, z citovaného ust. § 44 ods. 2 EP vyplýva, že zákon upravuje túto lehotu vo všeobecnosti pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota však výslovne v zmysle zákona neplatí ani v prípade, ak súd síce nezistí uvedené rozpory, ak ide o exekučný titul podľa cit. ust. § 41 ods. 2 písm. d) EP, t. j. ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovských komisií a zmier nimi schválený. Zmyslom tejto právnej úpravy je konštituovať výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Navrhovateľ v návrhu poukazoval na to, že cit. ust. § 44 ods. 2 v spojení s cit. ust. 41 ods. 2 písm. d) EP nemožno vykladať ta, že sa vzťahuje aj na prípad, keď exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu, keďže tento nemožno stotožňovať s rozhodnutím rozhodcovských komisií. Súd sa však s takýmto právnym názorom navrhovateľa nestotožnil a naopak vychádzal z toho, že citované ust. § 44 ods. 2 v spojení s citovaným ust. § 41 ods. 2 písm. d) EP sa vzťahuje aj na prípad, keď exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu a zmier ním schválený. Pri tomto závere sa súd stotožnil s argumentáciou odporcu, pričom súd rovnako ako odporca poukazuje na obsah dôvodovej správy k zákonu č. 102/2011 Z. z., ktorým bolo s účinnosťou od 01.06.2011 novelizované aj ust. § 41 ods. 2 písm. d) EP, kde už je výslovne ako podklad na vykonanie exekúcie uvedený aj vykonateľný

rozsudok rozhodcovského súdu: „Rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila v ostatnom období svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhuje sa výslovne upraviť, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené.“. Súd v ďalšom poukazuje na to, že ak by vychádzal z výkladu ust. § 41 EP v znení účinnom do 31.05.2011 produkovaného navrhovateľom, mohla by nastať situácia, že EP by vôbec ako exekučný titul nepoznal vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu, alebo zmier ním schválený, a to z dôvodu, že v citovanom ust. § 41 ods. 1 a 2 EP v znení účinnom do 31.05.2011 sa vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu, alebo zmier ním schválený explicitne neudáva. Napokon odhliadnuc od uvedeného súd poukazuje na nález ÚS SR č. k. II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.07.2013, v ktorom Ústavný súd SR výslovne konštatoval: „Z ust. § 44 ods. 2 EP nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti, alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (uvedené platilo aj pred 01.06.2010)“. Ak teda súd rozhodol podľa právnej úpravy platnej v čase podania dotknutej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na exekučnom súde dňa 16.07.2010 o tejto žiadosti tak, že túto uznesením zamietol, lehota 15 dní podľa cit. ust. § 44 ods. 2 EP sa vo všeobecnosti na takéto rozhodnutie exekučného súdu nevzťahovala, a to bez ohľadu na to, či išlo o exekučný titul podľa citovaného ust. § 41 ods. 2 písm. d) EP v znení účinnom do 31.05.2011, alebo išlo o iný exekučný titul. Na základe uvedeného, keďže v danom prípade exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol tak, že žiadosť súdneho exekútora zamietol, nemožno v danom prípade vôbec uvažovať o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívajúcom v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote podľa citovaného ust. § 44 ods. 2 EP.

Pokiaľ sa týka navrhovateľom namietaného nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho vo vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok - vykonaním postupu podľa ust. § 44 ods. 2 EP spôsobom odporujúcim zákonu, v dôsledku ktorého zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci s tým, že tak znemožnil vykonať právo pre navrhovateľa, súd poukázal na právne závery vyslovené v doteraz jestvujúcej judikatúre najvyšších súdnych inšancií.

Rovnako možno uzavrieť, že v danom prípade nešlo ani o nezákonné rozhodnutie v zmysle citovaného ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a to vzhľadom na nesplnenie podmienky podľa ust. § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., a to jednak, že dotknuté uznesenie exekučného súdu č. k. 20Er/2992/2010-16 zo dňa 08.04.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 03.05.2011, navrhovateľ nenapadol odvolaním a súčasne toto rozhodnutie ani nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. S poukazom na v predchádzajúcich odsekoch konštatované, nemožno v danom prípade aplikovať ani citované ust. § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Odporca tak v tomto prípade nezodpovedá za škodu ani podľa citovaného ust. § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z.

Pokiaľ sa týka navrhovateľom namietaného nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, súd na úvod konštatuje, že z vykonaného dokazovania mal súd zistené, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 16.07.2010. O tejto žiadosti o vydanie poverenia v exekúcii bolo rozhodnuté dňa 08.04.2011 tak, že exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Medzi doručením žiadosti súdneho exekútora a rozhodnutím súdu o nej tak prešlo 266 dní (teda takmer 9 mesiacov). Ako ďalej vyplýva z vykonaného dokazovania, exekučný súd v danom prípade postupoval po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 16.07.2010 v súlade so svojou povinnosťou preskúmať rozhodcovský rozsudok (exekučný titul) v kontexte vyššie uvedených intencií. Za účelom prieskumu aj exekučný súd žiadal listom zo dňa 13.08.2011 dotknutý rozhodcovský súd o predloženie dotknutého rozhodcovského spisu, resp. listín, ktoré nevyhnutne potreboval na svoj prieskum. Po tom, ako mu boli tieto listiny dotknutým rozhodcovským súdom doručené, exekučný súd svoj prieskum vykonal a rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Treba poznamenať, že exekučný

súd nedisponuje právomocou rušiť, či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. V exekučnom konaní je však zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v citovanom ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011). Rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená charakterom, ako aj právnou a faktickou zložitou predmetnej veci, ďalej správaním účastníkov súdneho konania a napokon aj činnosťou, resp. súčinnosťou štátnych a iných orgánov, ktoré sa zúčastňujú na súdnom konaní. Je nepochybné, že v danom prípade išlo o rozhodcovský rozsudok v spotrebiteľskej veci, v ktorej sa vyžaduje zvýšená ochrana spotrebiteľa a súd má povinnosť preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Takéto preskúmanie je po skutkovej aj právnej stránke, práve s poukazom na charakter tejto veci ako spotrebiteľskej, kde je potrebné venovať osobitnú pozornosť vzhľadom na právne zvýšenú ochranu spotrebiteľov a v spojitosti s rozhodcovskými konaniami, nevyhnutne zložitejšie a náročnejšie, a to aj po časovej stránke. Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že súd žiadosti o vydanie poverenia vyhovie, alebo žiadosť zamietne. Zo zákona nevyplýva, že kogentne musí súd žiadosti navrhovateľa vyhovieť. Pokiaľ teda exekučný súd zhromažďoval dôkazy pre rozhodnutie, tieto hodnotil, právne ich posudzoval, išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia, a preto takúto činnosť nie je možné považovať za úradný postup, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny a nemožno ho hodnotiť ani ako nesústreďený a neefektívny.

Konanie exekučného súdu v danom prípade sa aj napriek vyššie uvedenému podľa názoru súdu však vyznačovalo určitými prieťahmi, a to v období od dňa 27.09.2010 (deň doručenia listín Stálym rozhodcovským súdom exekučnému súdu na základe výzvy exekučného súdu zo dňa 13.08.2010) do dňa 08.04.2011 (deň rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie), ktoré trvalo 193 dní (t. j. cca 6 mesiacov). Aj napriek vyššie konštatovanej väčšej zložitosti a náročnosti daného prieskumu exekučného súdu podľa citovaného ust. § 44 ods. 2 EP, ktorý vykonaný prieskum sa nakoniec prejavil v samotnom rozhodnutí exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dospel súd k záveru, že dĺžka uvedeného obdobia (od 27.09.2010 do 08.04.2011) je neprimeraná miere zložitosti a náročnosti dotknutej exekučnej veci. Uvedené obdobie je tak možné považovať za obdobie, kedy vznikli v postupe exekučného súdu určité prieťahy. Z tohto dôvodu tak súd musel v predmetnej veci konštatovať, že v konaní vyšlo najavo, že exekučný súd sa podľa citovaného ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. dopustil nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v jeho konaní.

Ak ide o námietku odporcu, že procesný súd nie je v zmysle citovaného ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. účinného od 01.01.2013 oprávnený konštatovať nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci v prieťahoch v konaní, resp. nevydaní rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote, súd má za to, že je nepochybné, že v danom prípade navrhovateľ poukazuje na nesprávny úradný postup a na vznik škody, ktorej náhradu si uplatnil, všetko pred účinnosťou novely zákona č. 514/2003 Z. z. vykonanej zákonom č. 412/2012 Z. z. Je neprípustné, aby sa nároky na náhradu škody, ku ktorých vzniku malo dôjsť v čase do 31.12.2012, posudzovali podľa právnej úpravy účinnej až následne od 01.01.2013 (porušenie princípu zákazu retroaktivity, čl. 1 ods. 1 Ústavy SR). S poukazom na to, súd považoval túto námietku odporcu za nedôvodnú.

Súd sa preto v ďalšom zaoberal otázkou naplnenia ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Pokiaľ sa týka navrhovateľom tvrdenej majetkovej škody, ktorej náhradu si návrhom navrhovateľ uplatnil, súd konštatuje, že navrhovateľ vznik svojho nároku špecifikoval z pohľadu opísania rozhodujúcich skutočností (§ 79 ods. 1 O. s. p.), čím si zároveň plnil svoju povinnosť tvrdenia podľa ust. § 101 ods. 1 O. s. p., nasledovne, a to že majetková škoda v celkovej výške 2.119,90 eur predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

Súd poukazuje na vyššie uvedené, a to že postup exekučného súdu spočívajúci v prieskume materiálnej správnosti predmetného rozhodcovského rozsudku v intenciách ust. § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z., ktorý prieskum sa premietol v rozhodnutí exekučného súdu o zamietnutí

žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nemožno považovať za nesprávny úradný postup podľa citovaného ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a súčasne samotné rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie v zmysle citovaného ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. V tomto kontexte však nemožno uvažovať o protiprávnom konaní exekučného súdu, a teda pre vznik zodpovednosti odporcu za navrhovateľom tvrdenú majetkovú škodu, nie je naplnený hneď prvý predpoklad, a to protiprávne konanie exekučného súdu. Zároveň tak neexistuje ani príčinná súvislosť medzi neuspokojením pohľadávky navrhovateľa voči povinnému z exekúcie aj s jej príslušenstvom a postupom exekučného súdu, ktorý našiel svoje vyjadrenie v dotknutom uznesení č. k. 20Er/2992/2010-16 zo dňa 08.04.2011. Pokiaľ sa týka konštatovaného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu spočívajúceho v zbytočných prietťahoch v jeho konaní, súd dospel k jednoznačnému záveru, že tento takisto nemôže byť v príčinnej súvislosti s neuspokojením pohľadávky navrhovateľa voči povinnému z exekúcie aj s jej príslušenstvom, keďže navrhovateľova pohľadávka by nepochybne rovnako zostala neuspokojená aj v prípade, že by konanie exekučného súdu nebolo postihnuté zbytočnými prietťahmi.

Z týchto dôvodov súd návrh v časti o zapltenie sumy 2.119,90 eur z titulu majetkovej škody ako nedôvodný zamietol.

Pokiaľ sa týka navrhovateľom tvrdenej nemajetkovej ujmy, nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy a automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietťahov. Nie každé porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietťahov má takú intenzitu, na základe ktorej by bolo možné automaticky pristúpiť k priznaniu odškodnenia vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch. S prihliadnutím na vyššie uvedené skutkové okolnosti daného prípadu, ako aj prihliadajúc na osobu navrhovateľa, ktorý poskytoval v rozhodnom čase úvery vo veľkom objeme v rádovo desiatkach tisíc prípadov, z tejto činnosti pri ním poskytovaných úverových podmienkach dosahoval aj napriek vyššej miere podnikateľského rizika nepochybne značné zisky, pričom u navrhovateľa nešlo o súdne konanie, ktoré by malo pre neho existenčný význam, súd dospel k záveru, že určité, nie však z pohľadu času podľa názoru súdu mimoriadne významné, zbytočné prietťahy v jednotlivom dotknutom konaní exekučného súdu tak nemohli akýmkoľvek spôsobom vyvolať u navrhovateľa ním tvrdené následky. Z uvedených dôvodov súd návrh aj v časti o zapltenie nemajetkovej ujmy ako nedôvodný zamietol. Z dôvodu zamietnutia návrhu pre nepreukázanie vzniku uplatnených nárokov čo do ich základu súd nepovažoval za účelné vykonávať navrhovateľom označený, avšak do rozhodnutia súdu nezabezpečený, dôkaz - znalecký posudok, ktorý mal vyčíslvať výšku navrhovateľom uplatnenej majetkovej škody. Odhliadnuc od uvedeného, výška majetkovej škody sa podľa skutkového vymedzenia navrhovateľom mala rovnať v exekúcii vymáhanej pohľadávke s príslušenstvom, k čomu tak nie je potrebné vykonať dokazovanie prostredníctvom znaleckého posudku ako listinného dôkazu.

Výrok o trovách konania sa opiera o ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namietla, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu. Žalobca riadne a včas požiadala o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Poukazuje na ust. § 15 O. s. p. Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovacia prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v

oblasti zachovávaného práva na nestranný súd. Za takýchto okolností, s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, čo zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Žalobca tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ako aj k právnym otázkam, čím súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním. Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštové a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zjavné, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa. Žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť aj nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. S poukazom na uvedenú argumentáciu žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.

s. p.) napadnutý rozsudok postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil správny právny záver.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Navrhovateľ zrejme tým, že podáva hromadné podania, dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolacia námietka odvolateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, je zmätočná, keďže v danej veci k takémuto stavu nedošlo.

Navrhovateľ opakovane namieta postup okresného súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, keď okresný súd napriek jeho neprítomnosti vykonal pojednávanie, neoboznámil ho s vykonanými dôkazmi, neumožnil mu byť oboznámený s obsahom prednesov protistrany, vyjadriť sa k nim, keď vyjadrenie odporcu mu bolo doručené až spolu s rozsudkom vo veci samej, neumožnil mu navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť však o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníka zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu.

V zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Predvolanie na nariadený termín pojednávania spolu s vyjadrením odporcu boli navrhovateľovi, ako aj jeho právnomu zástupcovi doručené včas, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania. Dôvody uvedené navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania. Tieto spočívali v námietke,

že navrhovateľovi doposiaľ nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov Okresného súdu Žilina.

Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávajú zúčastní. Za odňatie možnosti konať pred súdom ako odvolací dôvod možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávajú nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Okresný súd postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v prítomnosti navrhovateľa.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 10NcC/218/2013 zo dňa 4. apríla 2013, že sudca Okresného súdu Žilina Mgr. Andrej Kekely nie je vylúčený z pojednávajú a rozhodovania predmetnej veci. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom krajský súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo k žiadnym novým skutočnostiam, majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu.

Odvolacia námietka navrhovateľa, že konečné rozhodnutie neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj pre to, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, je zmätočná, keďže v predmetnej veci návrh na prerušenie konania podaný nebol, preto súd logicky o takomto návrhu ani rozhodovať nemohol.

Dôvodné nie sú ani tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania okrem výsluchu svedkyne. Dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 20Er/2992/2010, ktorého dôkazu sa dovoľával samotný navrhovateľ.

Odvolacie námietky navrhovateľa sa v prevažnej časti nedotýkajú hmotnoprávných dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie všetkých podmienok pre vznik nároku na náhradu škody, ktoré musia byť splnené kumulatívne, keď okresný súd síce konštatoval nesprávny úradný postup zo strany súdu ako jeden z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, došiel však k záveru, že nie sú splnené ostatné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia a priesťahmi v konaní.

Okresný súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré 15-dňová lehota na vydanie poverenia sa na daný prípad nevzťahuje. Odvolateľ tento vecne správny záver nenapadol relevantnými odvolacími námietkami, a preto tento záver nie je ani predmetom odvolacieho prieskumu.

Prvostupňový súd zároveň konštatoval priesťahy v konaní a došiel k záveru, že nesprávny úradný postup ako jedna z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu je daný.

Dôvodom zamietnutia návrhu, pokiaľ ide o nárok na zaplatenie škody, bolo neunesenie dôkazného bremena zo strany navrhovateľa, čo do vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom.

Vo vzťahu k tomuto konštatovaniu sa odvolací súd stotožňuje so záverom okresného súdu o neunesení dôkazného bremena zo strany navrhovateľa vo vzťahu k uvedeným podmienkam.

Účastník sporového konania má v zásade dve základné povinnosti v konaní vyplývajúce z ust. § 120 ods. 1 O. s. p. Je to 1. povinnosť tvrdenia, teda tvrdiť skutkové okolnosti preukazujúce dôvodnosť jeho nároku a 2. povinnosť dôkazná - tieto skutkové tvrdenia preukázať navrhnutými alebo predloženými dôkazmi. Je na navrhovateľovi, akým spôsobom si túto povinnosť splní, procesným dôsledkom neunesenia dôkaznej povinnosti je zamietnutie návrhu.

Odvolací súd konštatuje, že navrhovateľ v konaní nepredložil a nenavrhol na preukázanie vzniku škody a príčinnej súvislosti žiadne relevantné dôkazy, ktoré by viedli k záveru o vzniku majetkovej škody a existencii príčinnej súvislosti.

Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s vecne správnym záverom okresného súdu.

Odvolacie námietky, ktoré odvolateľ uvádza vo vzťahu k zamietnutiu nároku na nemajetkovú ujmu, nekorešponujú s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia a sú vnútorne rozporné, keď okresný súd v danom prípade konštatoval nesprávny úradný postup. Odvolanie vychádza z premisy, že okresný súd nesprávny úradný postup nekonštatoval. K zamietnutiu nároku navrhovateľa na nemajetkovú ujmu došlo z dôvodu, že konštatovanie porušenia práva je podľa logicky a podrobne zdôvodneného právneho záveru prvostupňového súdu postačujúce. Odvolacie námietky nijako vecnú správnu argumentáciu okresného súdu nespochybnili a odvolací súd sa rovnako stotožňuje s vecne správnym záverom o neunesení dôkazného bremena zo strany navrhovateľa vo vzťahu k uplatňovanej nemajetkovej ujme.

Súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces, ktoré práva zaručujú v podmienkach Slovenskej republiky okrem zákonov aj Ústava Slovenskej republiky v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je nielen garancia poskytnutia ochrany ohrozených alebo porušených práv zo strany súdu, ale aj poskytnutie súdnej ochrany v určitom rozsahu a predovšetkým v kvalite. Určujúcim definičným znakom práva na spravodlivé konanie patrí aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce argumenty jednotlivých strán.

Tejto zásade zodpovedá úprava v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ustanovenia v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadný iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil, pričom súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Okresný súd nemusí dať v odôvodnení odpoveď na všetky otázky, ale iba na tie otázky, ktoré sú z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci rozhodné.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia uvedené kritériá spĺňa, keď z obsahu odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplývajú skutkové a právne závery okresného súdu, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že okresný súd vec prejednal a rozhodol zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. správne a presvedčivo odôvodnil.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, vrátane odvolaním nenapadnutého, závislého výroku o trovách prvostupňového konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca bol v odvolacom konaní úspešný, trovy konania si však neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.